

در یکی از اقتصادهای بارشده سریع در جهان دارند، دنبال کنند. زنان نیز به‌همراه مردان به‌طور فزاینده‌ای از روستاها به شهرها مهاجرت می‌کنند و به دنبال درآمد بهترند. اما هنوز هم نرخ مشارکت نیروی کار در میان زنان هندی در مقایسه با سایر کشورها پایین است، رقمی که تا سال گذشته در حال کاهش بوده است. زنان کمتر از یک‌سوم نیروی کار شهری هند را تشکیل می‌دهند و تعداد مردان در مشاغل دولتی و بخش خصوصی بسیار بیشتر از زنان است. «گیتا گوپینات»، معاون اول مدیرعامل صندوق بین‌المللی پول می‌گوید که ایمنی در محل کار ضروری است تا زنان بیشتری وارد فضای کار شوند. خانم گوپینات که اصالتاً هندی است، در مصاحبه‌ای که این آخر هفته در نیویورک منتشر شد، به روزنامه‌نگار «برخادات» گفت: «اگر زنان در هند احساس امنیت کامل نکنند، شاهد مشارکت بیشتر زنان در کار هم نخواهیم بود. به‌عنوان یک زن، نداشتن نگرانی در مورد امنیت خود کاملاً حق اساسی است.» یکی از خبرنگاران مجله «تایم» در هند، گزارشی بدون قید اسمش منتشر کرده و در آن از خشونت‌هایی که در محل کارش متحمل شده و آنچه در پوشش خبری اعتراضات به خشونت علیه زنان در این کشور دیده، روایت کرده است. او نوشته: «من به‌عنوان گزارشگر همچنین به‌عنوان زنی که تحت ترس همیشگی خشونت، به‌ویژه در مکان‌های عمومی - کار می‌کنم، به‌طور گسترده برای مجله تایم، اعتراضات در دهلی را پوشش دادم. احساسات جمعی در این راهپیمایی‌ها ترکیبی از ترس، اضطراب و ناامیدی بود. در این سال‌ها، بسیاری از حوادث دیگر، صبر ما را آزمایش کردند. اعتراضات و تعامل بیشتر با دولت در مورد امنیت زنان وجود داشته است ولی با این حال ما دوباره اینجاییم. زنان همچنان عصبانی، ترسیده، مضطرب و ناامیدند. ما همچنان خواستار عدالتیم و هنوز به این فرهنگ خشونت که زندگی ما را محدود می‌کند اعتراض می‌کنیم.» او با طرح این پرسش که آیا این ترس است که زنان هندی را از کار رسمی دور می‌کند؟ نوشته است: «من در طول زندگی حرفه‌ای خود بارها احساس ترس کرده‌ام. از خیابان‌ها تا مزارع و مغازه‌ها و ادارات. در شوخی‌های مستهجنی که همکاران مرد احساس می‌کردند حق دارند در اتاق خبر در مورد من و مدیرم بگویند. فقط چون مدیرم به‌خاطر کارم، مراد مورد توجه قرار داده بود. البته من شکایت کردم و البته که اقدامی انجام نشد و این من بودم که باید استعفا می‌دادم. آیا این بر توانایی من برای کار کردن یا پتانسیل کامل تأثیر گذاشته است؟ البته، نه‌تنها هیچ اقدامی در مورد شکایت من انجام نشد، بلکه هیچ رسانه‌ای دیگر کسی را استخدام نمی‌کند که افشاگر ماهیت زن‌ستیزانه اتاق‌های خبری هند باشد. اما من به‌تازگی از حضور در سرویس جهانی بی‌بی‌سی در بریتانیا برگشته بودم و چیزهای متفاوتی آنجا دیده بودم. این روزنامه‌نگار گفته، به‌عنوان یک روزنامه‌نگار و به‌عنوان یک زن به زندگی خود در هند امیدوار و آماده بوده که به تنهایی بایستد و مبارزه کند. «من می‌توانستم در هر زمانی بعد از تجربه آزار جنسی، محل کارم را ترک کنم اما این کار را نکردم. اذیت شدم؟ بله، هر بار که در اتاق خبر به سر کارم بر می‌گشتم. اما من به دلیل اقدامات پایه‌ای برای فراهم کردن محیطی امن، بلکه به دلیل عدم شخصی‌بودن شک امتیاز اجتماعی و خوش‌شانسی زنده مانده‌ام. اما هر سفری که انجام داده‌ام، هر آخر شب در محل کار، احساسی عمیق از ناراحتی و آسیب‌پذیری همراه بوده است. این غریزه دلمی جنگ یا گریز، خسته‌کننده است و زنان اغلب ترجیح می‌دهند در خانه بمانند تا اینکه درگیر پیدا کردن شغلی امن باشند.» او می‌گوید، امروزه هند روزبه‌روز دختران بیشتری را به مدرسه می‌آورد و بالاترین تعداد زنان فارغ‌التحصیل در رشته‌های بنیادی را در جهان دارد، با این حال انتقال از تحصیل به اشتغال همچنان ناگوار است: «تا سال ۲۰۲۳، زنان تنها ۱۹ درصد از دانشمندان و ۲۷ درصد از نیروی کار بنیادی را تشکیل می‌دهند که این تفاوت بزرگ در زمینه‌های حیاتی برای نوآوری و پیشرفت است. زنان تمایل دارند مشاغل غیررسمی و در عین حال کارهای منعطف خانگی را انتخاب کنند که در آنها بر محیط خود کنترل دارند. با آمار کمتر از ۳۳ درصدی مشارکت زنان در نیروی کار در سال ۲۰۲۳، هند به‌طور قابل توجهی از میانگین جهانی ۴۷ درصد عقب است. اگر هند برای دستیابی به هدف بلندپروازانه خود یعنی رشد تولید ناخالص داخلی ۸ درصدی جدی باشد، باید مشارکت زنان در نیروی کار را تا سال ۲۰۳۰ به ۴۳/۴ درصد برساند.»

در ۹ اوت، به یک دانشجوی دختر ۳۱ ساله سال دوم کارشناسی ارشد در کالج پزشکی کار در سالن سمینار دانشکده تجاوز شد و او به قتل رسید. جزئیات این پرونده ملت را شوکه کرد و منجر به اعتراضات گسترده و راهپیمایی‌های «باز پس گرفتن شب» برای او شد. با این حال در حالی که مردم این کشور خواستار عدالتند، بسیاری از زنان در سراسر هند همچنان با تجاوز جنسی روبه‌رو هستند و این گزارش‌ها موجب اضطراب و ناامنی کنند

وجه مسئول آن نیستند. «پزشکان زن این‌روزها در خیابان‌ها برای تظاهرات در پایتخت کشور حضور دارند و خواستار اقدام فوری برای اطمینان از امنیت پزشکان و سایر کارکنان پزشکی شده‌اند. «پینکی ووما»، یکی از پزشکان می‌گوید که اگر بیشتر حوادث مربوط به خشونت علیه زنان گزارش نشده به این دلیل است که خشونت علیه زنان مدام اتفاق می‌افتد و مردم هم می‌توانند با این واقعیت زندگی کنند.» اعتراضات گسترده زنان در هند بعد از تجاوز و قتل «نیربها» در سال ۲۰۱۲، منجر به قانون جزایی (اصلاح) در سال ۲۰۱۳ شد که مجازات تجاوز جنسی را از هفت سال به ۱۰ سال افزایش داد. اگر بازمانده به دلیل ارتکاب جرم فوت کند یا کمتر از ۱۲ سال سن داشته باشد، حداقل مجازات حبس ۲۰ سال است که می‌تواند به حبس ابد یا اعدام افزایش یابد. همچنین تعریف تجاوز جنسی نیز از دخول آلت جنسی به دخول با ابزارهای دیگر گسترش یافت. همچنین بازماندگان اکنون می‌توانند در هر ایستگاه پلیس شکایت کنند، نه فقط در حوزه قضایی محل وقوع جرم. همچنین آزمایش موسوم به «دوانگشتی وژینال» - برای بررسی اینکه آیا تجاوز رخ داده است یا نه، هاینم (معادل صحیح بکارت) زنان را معاینه می‌کند - که در هند، نپال و سریلانکا رایج است، بعد از اعتراضات گسترده زنان فمینیست هندی و کاربران شبکه‌های اجتماعی، از سال ۲۰۲۲ ممنوع شده است. هر چند گزارش تجاوز از سوی زنان همچنان در هند آمار پایینی دارد اما زنان حالا بیشتر از هر زمان دیگری تجاوز را گزارش می‌کنند. در حوالی حمله به «نیربها» در سال ۲۰۱۲، سوابق پلیس حدود ۲۵۰۰۰ مورد تجاوز در سال را ثبت کرده است اما این آمار در سال ۲۰۱۶ به ۳۹۰۰۰ رسید. در سال ۲۰۲۲ که هر ۱۶ دقیقه، یک تجاوز گزارش شده است، بیش از ۳۱۰۰۰ مورد گزارش تجاوز ثبت شده است. هر چند مطالعات تخمین می‌زند که ۹۶/۱ درصد از زنانی که در هند با خشونت جنسی مواجه می‌شوند، آن را گزارش نمی‌کنند، زیرا از انگ اجتماعی و حمایت نکردن خانواده می‌ترسند. اما چرا قوانین سخت‌تر، جلوی جرائم را نمی‌گیرد؟ آنطور که فعالان و وکلا به «استریت تایمز» می‌گویند، مجازات سخت به‌تنهایی باعث امنیت بیشتر زنان نشده است. در سال ۲۰۲۰، چهار مرد به دلیل تجاوز و قتل «نیربها» به دار اوخته شدند اما آیا اعدام‌ها متجاوزان را ترساند؟ «ریکا جان»، وکیل مستقر در دهلی که در پرونده‌های تجاوز جنسی کار می‌کند، می‌گوید که پس از این اعدام‌ها هم تجاوزهای زیادی رخ داده است. بسیاری از زنان هندی در مواجهه با این واقعیت خورده است، امروزه خواستار راه‌های دیگری برای کاهش آمار تجاوزند. «آیشوریا تاندون»، دانشجوی اقتصاد در دهلی می‌گوید، در حالی که خشونت علیه زنان از ذهنیت‌های مردسالارانه سرچشمه می‌گیرد، اما حمایت‌هایی مانند مقررات منع آمد و شد در ساعاتی از شب که از سوی پلیس اجرا شده، به‌طور ظالمانه‌ای پدرسالارانه است. او به یاد می‌آورد که در سال ۲۰۲۳، دوستانش در حوالی ساعت ۱۱ شب با بستنی در دروازه هند در دهلی، پیروزی تیم کریکت هند را جشن می‌گرفتند اما پلیس گشت، آنها را سرزنش کرد و از آنها خواست که به خانه برگردند: «پلیس به ما گفت اگر اتفاق بدی افتاد، پیش ما گره‌نکنید! پلیس، مقامات کالج و نهادهای دولتی باید دسترسی زنان به مکان‌های عمومی را تسهیل کنند، نه محدود. «شیلپا فادکه»، نویسنده هم می‌گوید که سیاستمداران فراهم کردن زیرساخت‌های عمومی فراگیر و ایمن برای زنان را در اولویت قرار نمی‌دهند و آنها را در معرض خشونت قرار می‌دهند. دولت هند ۱۲/۷۲ میلیارد روبیه

(۱/۱ میلیارد دلار) به صندوق Nirbhaya که در سال ۲۰۱۳ برای ایمنی زنان تأسیس شد، اختصاص داده است و ایالت‌ها، بخش زیادی از آن را صرف نصب دوربین‌های مدار بسته و ایجاد اپلیکیشن کرده‌اند. هر چند بهبود زیرساخت‌های عمومی مانند خیابان‌ها با نور بهتر، توالت‌های ایمن، حمل‌ونقل عمومی امن و اتاق‌های انتظار در ایستگاه‌های اتوبوس می‌تواند راه‌های خوبی باشد، اما اقدامات بیشتری مورد نیاز است. این بحث همچنین تا حد زیادی از در نظر گرفتن شخصیت عمیقاً مردسالارانه نهادهای اجتماعی ما و ماشین‌های مجری قانون که زنان را در برابر خشونت در خانواده، در جامعه بزرگتر، در محل کار و مکان‌های عمومی آسیب‌پذیر می‌کند، ناکام کرده است. «ویبهاتی پتل»، استاد دانشگاه ممبئی در مقاله‌ای نوشته، اصلاحات قانونی تا حد زیادی از در نظر گرفتن شخصیت عمیقاً مردسالارانه نهادهای اجتماعی ما و ماشین‌های مجری قانون که زنان را در برابر خشونت در خانواده، در جامعه، در محل کار و مکان‌های عمومی آسیب‌پذیر می‌کند، ناکام مانده است. به گفته او، در حال حاضر بین بسیاری از فعالان حقوق بشر و زنان با افراد دیگری که خواهان اعدام یا اخته‌سازی متجاوزان اند، اختلاف‌نظر وجود دارد. این استاد دانشگاه در پایان مقاله‌اش که در نشریه دانشگاه SNDT Women's University منتشر شده، نوشته است: «قوانین موجود درباره تجاوز جنسی، روابط نابرابر قدرت بین بازمانده تجاوز و متجاوز را به رسمیت نمی‌شناسد. به بازمانده حق انتخابی داده نمی‌شود تا صدایش را به گوش وکیل خودش برساند. او در هر مرحله با تعصبات جنسی و خصومت روبه‌رو می‌شود؛ در داخل خانواده، در جامعه، در ایستگاه پلیس، در زمان معاینه پزشکی در بیمارستان دولتی و در اتاق‌های دادگاه. سیستم عدالت کیفری از بازمانده انتظار دارد که نتنها از آسیب عبور کند و آرام و خونسرد باشد، بلکه شرح واضحی از واقعه در دادگاه ارائه دهد. پس از تجاوز جنسی، اگر بازمانده خود را بشوید (اما به‌طور طبیعی)، شواهد مهمی از دست خواهند رفت. در این شرایط، جنبش زنان و مقامات ذی‌ربط باید نیروی خود را برای اصلاح رویه‌ها معطوف کنند تا به این پرونده‌ها سریع رسیدگی شود و قربانی با تحقیر دولتی مواجه نشود.» او در پایان نوشته: «نگرش قضات در مورد تجاوز جنسی، یکی دیگر از نکات اسفناک است. برخی از حقوقدانان فمینیست خواستار دادگاه‌های ویژه برای محاکمه‌های تجاوز جنسی برای اطمینان از اجرای سریع عدالت شده‌اند. اکثریت قضات در پرونده‌های تجاوز جنسی به «گذشته» تقب می‌زنند و سابقه جنسی بازمانده و تصورات آنها از «باکرگی»، «پاکدامنی» و «عفت» را در اولویت قرار می‌دهند. در مورد بازتعریف تجاوز، بین بسیاری از فعالان حقوق زنان اتفاق نظر وجود دارد. آنها معتقدند که عناوینی مانند «تجاوز»، «تلاش به تجاوز» و «تجاوز به عفت زنان» در حال حاضر باید تحت عنوان «جرم جنسی» با هم ترکیب شوند. همچنین پیشنهاد می‌شود که بازتعریف تجاوز جنسی باید از حالت پدرسالارانه‌اش خارج شود. حالتی که فقط دخول آلت جنسی را تجاوز می‌داند.»

اگر تظاهرات «نیربها» ۱۲ سال پیش خواستار حمایت قانونی و عدالت بود، زنان هندی امروز خواستار ایجاد محل کار و خیابان‌های آزاد و ایمن در روز و شب‌اند. هزاران زن در شهرهایی از جمله کلکته، دهلی و بنگلور در ۱۵ اوت - روز استقلال هند - راهپیمایی کردند تا «شب باز پس بگیرند»، «بیمجم سینها»، دانشجویی که اولین فراخوان این اعتراضات را داده بود، در یک پست فیس‌بوکی نوشت: «یک مبارزه جدید برای آزادی امشب آغاز می‌شود.»

خبرسازان

شارژ بن کارت‌های زنان

مدیرکل بهداشت، بیمه‌های اجتماعی و درمان کمیته امداد از شارژ بن کارت‌ها در اجرای طرح «حمایت از مادران باردار و دارای کودک زیر دو سال در دهک یک تا پنج درآمدی» خبر داد. مجتبی احمدلو با بیان اینکه از سال ۱۳۹۹ یکی از مفاد تفاهنامه ۵ ساله میان بنیاد مستضعفان و کمیته امداد حمایت از تغذیه مادران باردار و شیرده است، ادامه داد: «پس از رایزنی‌های صورت گرفته با بنیاد علوی، تعهد ایجاد شده در سال جاری نیز همانند سال گذشته است، به‌طوری‌که از حداکثر ۶۰ هزار مادر باردار و شیرده در دهک یک تا پنج درآمدی، به‌مدت ۱۲ ماه حمایت تغذیه‌ای صورت می‌گیرد. در راستای اجرای این تفاهنامه، مادران باردار و شیرده توسط مراکز بهداشتی و درمانی شهرستان‌ها به کمیته امداد معرفی و بعد از کنترل و شناسایی دهک‌ها به صندوق امداد ولایت معرفی می‌شوند، پس از این معرفی، بن کارت غیرنقدی با سرانه ماهانه ۳۵۰ هزار تومان (حداکثر ۱۲ ماه) در راستای خرید اقلام غذایی از نزدیک‌ترین فروشگاه محل برای آنها صادر می‌شود.»

مهمترین دلیل کمبود دارویی

نایب‌رئیس انجمن علمی داروسازان ایران معتقد است، طرح داروپار که از تیرماه ۱۴۰۱ اجرا شده با وجودی که هدف و پایه آن بسیار خوب بوده اما در اجرا دارای چند نقص است. وحیده چالاک، داروساز و متخصص اقتصاد و مدیریت دارو گفت: «اجرای طرح داروپار از سوی بیمه‌ها خیلی خوب اجرا نمی‌شود و این موضوع سبب تضعیف چرخه نقدینگی این طرح شده است.» او ادامه داد: «بسیاری از دلایل کمبود دارویی به‌خاطر کمبود نقدینگی است. اکثریت داروها تحت پوشش این طرح و بیمه قرار گرفتند و بازپرداخت بیمه‌ها به داروخانه‌ها طولانی شده است. این موضوع مشکلاتی را رقم زده است.» چالاک با بیان اینکه با تدابیر بیمه‌های تحت پوشش و سازمان‌های مرتبط از جمله برنامه بودجه و سازمان هدفمندی، بتوان فاصله پرداخت برای داروخانه‌ها و مراکز درمانی را کم کرد، گفت: «مهمترین چالش در حوزه داروسازی نقدینگی است و باید به مقدار کافی در این حوزه تأمین شود.» چالاک ادامه داد: «نقش داروسازی در حکمرانی سلامت، محور اصلی این همایش است و تقویت این بعد برای داروسازان در حوزه‌های تصمیم‌گیری و سیاست‌گذاری سلامت در کشور بسیار اهمیت دارد.»

آمادگی ۳۰ هزار معلم بازنشسته برای بازگشت به مدارس

وزیر آموزش و پرورش گفته است که تا همین الان نزدیک ۳۰ هزار نفر از معلمان بازنشسته برای استمرار خدمت ثبت‌نام کرده‌اند. علیرضا کاظمی کمبود معلم را از مهمترین چالش‌های نظام آموزشی کشور اعلام کرد و گفت: «بخشنامه‌ای را که باعث بازنشسته‌شدن معلمان شد، لغو کردیم. تا همین الان نزدیک ۳۰ هزار معلم که بازنشسته شده بودند، ثبت‌نام کردند که بیابند و کمک کنند.» او ادامه داد: «بخش‌نامه‌ای را اخیراً فرستاده بودند که ۷۰ هزار معلم بازنشسته می‌شوند. بخش‌نامه‌ای فرستاده بودند که موحی از نارضایتی ایجاد کرده بود. آن بخشنامه را لغو کردیم و گفتیم ما دست معلمان را می‌بوسیم و تا همین الان نزدیک ۳۰ هزار از همین معلمان بازنشسته ثبت‌نام کردند که بیابند کمک کنند.»

آگهی برگزاری مناقصه عمومی به شماره فراخوان ۳۰۰۳۰۹۰۰۴۹۰۰۰۰۰۰۳ هواپیمایی جمهوری اسلامی ایران (هما)

بازسازی بخش دوم سرویس‌های بهداشتی ساختمان‌های اداری هواپیمایی جمهوری اسلامی ایران «هما» واقع در ادارات مرکزی

- 1- نوع مناقصه: عمومی
- 2- دستگاه مناقصه‌گزار: هواپیمایی جمهوری اسلامی ایران «هما» به آدرس تهران- فرودگاه مهرآباد- ادارات مرکزی «هما» - ساختمان پشتیبانی - طبقه سوم - واحد امور بیمان و رسیدگی - اتاق ۳۰۱ تلفن تماس: ۴۶۶۲۵۵۸۶
- 3- موضوع مناقصه: بازسازی بخش دوم سرویس‌های بهداشتی ساختمان‌های اداری هواپیمایی جمهوری اسلامی ایران «هما» واقع در ادارات مرکزی
- 4- مدت کار: ۶ ماه
- 5- محل خرید اسناد و ارائه پیشنهادها: سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد)
- 6- نحوه دریافت اسناد مناقصه: داوطلبان می‌توانند جهت دریافت اسناد مناقصه به صورت ذیل اقدام نمایند:
▪ مراجعه به سامانه تدارکات الکترونیکی دولت به آدرس www.setadiran.ir روز سه شنبه مورخ ۱۴۰۳/۰۶/۰۶ لغایت ساعت ۱۹ روز شنبه مورخ ۱۴۰۳/۰۶/۱۷
- 7- مهلت تحویل پیشنهادها: حداکثر تا ساعت ۱۹ بعدازظهر روز چهارشنبه مورخ ۱۴۰۳/۰۶/۲۸
- 8- تاریخ و محل گشایش پاکت‌ها: ساعت ۱۰ صبح روز دوشنبه مورخ ۱۴۰۳/۰۷/۰۹ از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد)
- حضور پیشنهاددهندگان در روز گشایش پاکت قیمت بلامانع است.
- 9- میزان تضمین فرایند ارجاع کار: برابر مبلغ ۱۰۰۰۰۰۰۰ ریال که به طرق بند ۸ برگ شرایط مناقصه می‌باشد.
- 10- میزان تضمین حسن انجام تعهدات: ۱۰٪ مبلغ پیشنهاد قرارداد.

توضیحات:

رعایت کلیه شرایط عمومی و خصوصی مندرج در اسناد مناقصه الزامی است. داشتن سابقه کاری مرتبط از زمان تأسیس حداقل پنج سال الزامی می‌باشد.